

**Program wycieczki autokarowej
organizowanej w dniach od 5 - 8 czerwca 2024 roku po Kresach Zachodnich, w tym do
Szczecina – 733 km**

5 czerwca 2024 roku - środa

6:30 – 10:30 - Poznań – Chwarszczany – 169 km (w tym 30 min. przerwa na kawę) – 169 km

10:30 – 11:00 (30 min.) - **Chwarszczany** – niewielka wieś w gminie Boleszowice, powiecie myśliborskim, w dolinie rzeki Myśli. Słowiańska nazwa wsi Chwarstane pochodziła prawdopodobnie od słowa chrust. Po II wojnie światowej używano nazwy Kwercyn, w 1947 wprowadzono obecną nazwę. Dogodne położenie sprzyjało rozwojowi osadnictwa. Ok. połowy I tysiąclecia p. n. e. osiedlili się osadnicy kultury łużyckiej. Druga fala osadnictwa miała miejsce między I wiekiem p. n. e., a I w. n. e. Pod koniec XIII w. we wsi mieściła się stolica wschodnioeuropejskiej prowincji zakonu templariuszy, sprowadzonych tu w 1232 roku prawdopodobnie przez księcia wielkopolskiego Władysława Odonica. Tutaj też znajdowała się główna kancelaria, gdzie trzymano akta i skarbiec. Raz w roku w Chwarszczanach zbierała się kapituła gromadząca przełożonych wszystkich domów zakonnych w prowincji. Templariusze przybyli do Chwarszczan z własnym zapleczem – rolnikami i rzemieślnikami. Wzniesli nad rzeką Myślą drewniane zabudowania gospodarcze, mury budynek mieszkalny i kamienną romańską kaplicę. Nowa kaplica p. w. Wszystkich Świętych, imponująca formą i wielkością, zbudowana z cegiel i granitu, w miejscu wcześniejszej, oddana została do użytku w 1280 roku. W 1262 roku tereny na wschód od Odry, w tym Chwarszczany, zajęte zostały przez Brandenburgię. W 1312 roku zakon templariuszy został rozwiązany. Na mocy układu z 1318 roku brandenburskie dobra i posiadłości przejęli joannici. Joannici rozbudowali gospodarstwo klasztorne i zadbali o nowy wystrój kaplicy fundując freski. W 1540 roku margrabia Jan z Kostrzyna przeniósł siedzibę joannitów do Świdwina, w Chwarszczanach założył państwowy folwark. Odtąd aż do 1945 roku kaplica pełniła funkcję świątyni ewangelickiej. **Obecnie kaplica ta funkcjonuje jako kościół p. w. św. Stanisława Kostki i wpisana jest na listę 100 najważniejszych zabytków architektury w Polsce.** Stanowi wyjątkowy przykład budownictwa wczesnego gotyku, w typie wolnostojącej sali (o wymiarach 25,2 m x 9,8 m i wysokości wnętrza 13 m) z wielobocznie ukształtowanym chórem wschodnim. Budynek wzmocniono przyporami, które w narożach fasady zachodniej przyjęły formę cylindrycznych wież, nadających budowli walorów obronnych w znaczeniu symbolicznym. Surowe wnętrze, nawiązujące wystrojem do architektury kościołów cysterskich, tworzy jednolitą przestrzeń pokrytą sklepieniem krzyżowo – żebrowym. W prezbiterium XIV w. freski przedstawiające święte męczennice, w nawie z tego samego okresu freski przedstawiające apostołów, na ścianie północnej nawy późniejszy fresk przedstawiający św. Krzysztofa. W 1758 roku w trakcie bitwy pod Serbinowem wojska rosyjskie zniszczyły wieżę i dach kaplicy w Chwarszczanach. W XIX w. w części zachodniej dobudowana została empora. W 2005 roku utworzony został na terenie dawnej komandorii Park Kulturowy Chwarszczany. W obrębie jego granic ochroną objęto m. in. wartości krajobrazowe, pozostałości dawnej architektury i budownictwa oraz zabytki ukryte w warstwach ziemi. Na terenie Parku istniejącego do 2010 roku organizowane były imprezy o charakterze edukacyjno – historycznym i turystycznym, jak festyny, turnieje rycerskie, warsztaty kultury średniowiecznej, koncerty, pokazy archeologii, konferencje. Po likwidacji Parku podjęto starania mające na celu zwiększenie ochrony unikatowego w skali europejskiej zabytku.

11:00 – 11:20 - Chwarszczany – Mieszkowice – 17 km

11:20 – 12:20 (1 godz.) - **Mieszkowice** – miasto w powiecie gryfińskim, siedziba gminy miejsko-wiejskiej, położone nad rzeką Kurzyca i Jeziorem Mieszkowickim, liczące ponad 3,5 tys. mk. Prawa miejskie uzyskały w 1295 roku. Miasto leży na ziemiach, które w X w. podbił książę Mieszko I, później ziemie te wchodziły w skład księstwa poznańskiego. Od połowy XIII w. pod panowaniem Brandenburgii. Pod względem historycznym miasto leży na Pomorzu Zachodnim, w ramach którego położone jest w dawnej ziemi chojeńskiej. Od XII – XIII w. stanowiło część ziemi lubuskiej, a w XIII w. włączone do Nowej Marchii. **W latach 1300 – 1320 otoczone murem obronnym o długości 1620 m, z czego do dzisiaj zachowało się ok. 1500 m.** W murze tym było 51 obiektów: 2 bramy, baszty pełne, baszty łupinowe i czatownie, które rozmieszczono dość regularnie. Odległość między obiektami nie przekraczała 25 m. Zachowała się tylko jedna baszta pełna – Baszta Prochowa. **Mury są systematycznie konserwowane, dzięki czemu należą do najlepiej zachowanych w Polsce.** W mieście na febrę zmarł Waldemar Wielki – margrabia brandenburski z dynastii Askańskiej. Miasto mocno ucierpiało w trakcie wojny 30- letniej oraz wojny siedmioletniej z 2- giej połowy XVIII w. Po tej wojnie zaczęło rozwijać się rzemiosło, a jeszcze bardziej rolnictwo, z uwagi na to, że do miasta należało 18 tys. mórg ziemi. Pod koniec XVIII w. zostały zlikwidowane fosy i wały ziemne otaczające mury obronne, a w ich miejscu powstały ogrody. Zlikwidowano również przedbramie, szyje, bramy przednie i basteje. Baszty łupinowe adaptowano na mieszkania dla ubogich mieszkańców. W 1876 wybudowany został dworzec kolejowy na linii Szczecin – Kostrzyn. W XIX w. rozebrane zostały 2 bramy miejskie. Po II wojnie światowej niemiecka nazwa miasta Bärwaldē in der Neumark zmieniona została na Barwice. W 1947 miasto uzyskało obecną nazwę. Poza zachowanymi murami obronnymi w mieście **wczesnośredniowieczny kościół p. w. Przemienienia Pańskiego**, pierwotnie wybudowany z ciosów granitowych, w XIV w. przebudowany na ceglany kościół 2- nawowy. Północna nawa rozebrana i dobudowano nawę boczną. Nawę główną podwyższono murem z cegły. W kościele XIV w. kropielnica z wapienia gotlandzkiego, 2 drewniane figurki ewangelistów z początku XVII w, granitowy portal wejściowy. Na wieży, prawdopodobnie podwyższonej w 1- szej połowie XIV w., dzwon herbowy z 1756 roku. W XVIII w. wykonano barokowe zwieńczenie wieży. Ponadto **Muzeum Pamiętek 1 Armii Wojska Polskiego oraz Dziejów Ziemi Mieszkowickiej. Zwiedzanie miasta z przewodnikiem.**

12:20 –12:35 - Mieszkowice – Moryń – 11 km

12:35– 13:35 - **Moryń** - miasto w powiecie gryfińskim, siedziba gminy miejsko-wiejskiej nad jeziorem Morzycko, liczące ok. 2 tys. mk. W XI w. teren ten wchodził w skład księstwa poznańskiego. W XII w. powstało jedno z najważniejszych grodzisk w kasztelanii cedyńskiej. Przy grodzisku w XIII w. powstała osada, która dała początek miastu. Moryń prawa miejskie uzyskał przed 1306 rokiem. W tym czasie wybudowano miejskie mury obronne. W 1320 roku miasto weszło w skład Nowej Marchii. W 1350 roku miastem zaczęła rządzić rada miejska, 10 lat później miasto uzyskało również władzę sadowniczą. W 1353 roku przejściowo mieściła się w nim mennica książęca. W 1360 roku na półwyspie jeziora Morzycko rozpoczęto wznosić zamek obronny. Zamieszkało w nim 7 rycerzy, którzy otrzymali tytuł burgrabiego. Jeszcze w XIV w. zamek został zniszczony przez rycerstwo pomorskie i zachował się do naszych czasów w formie ruiny. W 1402 roku zamiast Polsce miasto sprzedane zostało zakonowi krzyżackiemu i należało do niego wraz z całą Nową Marchią do 1454 roku. W 1433 roku miasto zostało tak bardzo zniszczone przez husytów, że na 3 wieki utraciło status miejski. W XV w. Moryń sprzedany został prywatnym właścicielom i był miastem prywatnym do XIX w. Mimo, że w XVIII w. miasto w trzykrotnie niszczyły pożary, jego sytuacja finansowa uległa poprawie. Ufundowane zostało wtedy bogate wyposażenie kościoła, z którego do czasów obecnych zachowała się ambona. W mieście działał browar, funkcjonowała apteka, a mieszkańcy zajmowali się sprzedażą ryby sielawy. W XIX w. Moryń pełnił funkcję lokalnego centrum rolniczego. Miasto posiadało 2 dwory w Grądnem i Nowym Dworze oraz 4 folwarki. W 2-giej połowie XIX w. w pobliżu miasta wybudowano 2 linie kolejowe Szczecin – Kostrzyn i Godków – Siekierki ze stacją w Przyjezierzu. Ich budowa spowodowała to, że zaczęli do Morynia przyjeżdżać turyści i letnicy. Rangę miasta podniósł także, istniejący od 1874 roku i uważany za wzorcowy zakład opiekuńczy dla dzieci dr. Kocha. Podczas rządów Hitlera w mieście utworzono Szkołę Ojczyznianą, ośrodek, którego zadaniem było germanizowanie polskich dzieci. W mieście: **mury obronne** z kamieni polnych i cegieł wysokości 4, 5 m (po ich wybudowaniu w XIV w. liczyły 6,5 m wysokości) otaczające miasto kołem o średnicy 300 m. Pierwotnie w ich skład wchodziło 28 czworokątnych strażnic, czatownie i 1 brama wjazdowa z wieżą. Obecnie zachowały się czatownie i furta jeziorna. **Kościół p. w. św. Ducha** - późnoromańsko -gotycki wzniesiony w 2-giej połowie XIII w. z ciosów granitowych na planie krzyża, 3-nawowy, pseudobazylikowy z potężną wolnostojącą wieżą z początków XIV w. z przejazdem, zwieńczonej drewnianym barokowym hełmem z latarnią. Szczyty kościoła z licznymi blendami oraz rozetami. Wewnątrz romański ołtarz datowany na XII w., starszy od świątyni o około 100 lat – wykonany z kostki granitowej, barokowa ambona wyrzeźbiona przez *Hattekerwila* w 1711 roku. Na ścianach fragmenty XIV w. gotyckich malowideł z wyobrażeniami diabłów, epitafium z portretem Schoneberga – patrona świątyni, wykonane w 1750 roku. **Geopark „Kraina Lodowcowa nad Odrą”** – aleja gwiazd plejstocenu. **Zwiedzanie miasta z przewodnikiem**

13:35 – 13:55 -Moryń – Chojna – 15 km

13:55 – 15:05 (1 godz. 30 min.) - **Chojna** – miasto w powiecie gryfińskim nad rzeką Rurzycą liczące ponad 7 tys. mk. Od X-XII w. w okolicach dzisiejszego rynku istniał gród. Miał dogodną lokalizację na granicy Brandenburgii i Pomorza rządzonego przez Piastów. Po 1200 roku miasto otrzymało 1-sze magdeburskie prawo miejskie. W 1244 roku po raz pierwszy w dokumentach użyto nazwy Königsberge. W 1250 roku zajęte przez Brandenburgię. W 1270 roku zostało tymczasową stolicą Nowej Marchii. W latach 1310-1329 wzrosło jego znaczenie ekonomiczne. Od 1373 roku we władaniu Korony Czeskiej. W 1402 zamiast Polsce sprzedane zakonowi krzyżackiemu, od 1454 roku pod wpływem Brandenburgii. Po najeździe husytów w 1433 rozwój miasta na krótko się zatrzymał. Podczas wojny 30-letniej w Chojnie przebywali czeski dowódca Wallenstein i król szwedzki Gustaw Adolf. Od 1759 przez 7 lat miasto ponownie było siedzibą rządu Nowej Marchii. Po 1767 roku 2 bramy Świecka i Baszkowska zostały częściowo rozebrane, a pozyskany z nich budulec przeznaczono na budowę koszar. W XVIII w. powstały: browar, garbarnia i 1-sza w mieście drukarnia. W 1806 miasto po raz kolejny zostało siedzibą władz Nowej Marchii. Do połowy XIX w. jedną z gałęzi przemysłu istniejących w Chojnie było przetwarzanie bawełny i tkactwo. Budowa w 1877 roku linii kolejowej Szczecin – Kostrzyn spowodowała niebywały rozwój miasta aż do 1939 roku. Pod koniec II wojny światowej w Chojnie powstała filia kobiecego niemieckiego, nazistowskiego obozu koncentracyjnego w Ravensbrück. Więźniarki mieszkające w drewnianych barakach otoczonych drutem kolczastym przygotowywały teren pod rozbudowę lotniska wojskowego. Wojska radzieckie zniszczyły miasto w 80%. Miasto przez wielu historyków i architektów nazywane jest Zapomnianą Perłą Gotyku. Od ok. 50 lat zabudowę zniszczoną przez Armię Radziecką sukcesywnie się odtwarza. **Stary Rynek o średnicy prawie 600 m w całości wpisany został do rejestru zabytków, a miasto umieszczono na trasie Europejskiego Szlaku Ceglanego Gotyku.** W mieście: **XV w. kościół Mariacki NMP** zaprojektowany przez niemieckiego budowniczego *Heinricha Brunsberga*, wybudowany na miejscu kościoła z XIII w. nad którym patronat do 1536 roku mieli najpierw templariusze, a potem joannici ze wsi Rurka. W późniejszych wiekach kościół był ozdabiany, modernizowany na styl barokowy oraz odbudowywany po pożarach. To jeden z największych i najpiękniejszych kościołów gotyckich w Polsce. Do świątyni przylega ponad 100 m wieża w stylu neogotyckim, wybudowana w XIX w. **Ratusz**- gotycko barokowy. Budowę ratusza rozpoczęto w 2-giej połowie XIII w., spłonął w 1316 roku. Odbudowano i powiększono go w 1366 roku z przeznaczeniem na siedzibę Sądu Najwyższego i Podatkowego Nowej Marchii. Od ok. 1461 roku został siedzibą władz miasta. Na początku XVIII w. generalnie wyremontowany po pożarze i przebudowany w stylu barokowym, regotyżowany w 1883 roku. i odbudowany po II wojnie światowej z bogato zdobioną fasadą pełną fryzów, ozdobnych gzymsów oraz ozdobnych rozet w oknach. **Kościół św. Trójcy** – pierwotnie augustiański, budowany od XIII w. i odbudowany po II wojnie światowej. Utrzymany w klimacie gotyckim z gotyckimi krużgankami, obecnie kościół parafialny. **Kościół św. Marka** – gotycki z zachowanym XVI w. ołtarzem. **Ruiny kościoła św. Gertrudy** – późnogotyckiej kaplicy przyszpitalnej z 1409 roku, którą zaczęto rozbierać po II wojnie światowej z uwagi na to, że na terenie obok powstał cmentarz żołnierzy radzieckich.

Rozbiórkę wstrzymano w 1953 roku. **Mury obronne**- wybudowane w okresie od początku XIV w. do początku XVI w. z zachowanymi, gotyckimi bramami wjazdowymi Świecką i Barnkowską. **Największy w Polsce platan „Olbrzym”**. Na południu od miasta **stare lotnisko z 1939 roku**, nie używane w wojnie z Polską. Po wojnie lotnisko było eksploatowane do 1994 roku przez wojska radzieckie PGW. **Zwiedzanie miasta z przewodnikiem**¹

15:05 – 15:30 – Chojna - Swobnica – 18 km

15:30 – 16:30 (1 godz.) - **Swobnica** – wieś w powiecie gryfińskim, gminie Banie, licząca ok. 600 mk. Położona na terenie Pojezierza Myśliborskiego, na południowym krańcu Jeziora Długiego. Stara osada pomorska, której pozostałością jest zachowane wczesnośredniowieczne grodzisko. W 1235 roku książę Barnim I nadał zakonowi templariuszy Swobnicę i ziemię bańską. Od 1312 roku majątek zakonu templariuszy zostaje przekazany zakonowi joannitów. Od 1377 roku wieś zyskuje na znaczeniu stając się siedzibą komandorii Zakonu Joannitów. Zakon utracił Swobnicę i ziemię bańską w 1648 roku. We wsi **kościół p. w. św. Kazimierza** – wybudowany w XIII w. - z granitowej kostki, przebudowany w 1896 roku w stylu neogotyckim oraz na początku XX w., kiedy dodano absydę i wieżę. Przy kościele Nowicjat Towarzystwa Salezjańskiego Inspektorii Pilskiej. Za wsią: **zamek**: istniejący od XIV w., **będący obiektem unikatowym w skali całego województwa zachodniopomorskiego. To jedyny nigdy przed II wojną światową nie zniszczony obiekt, w którym w nienaruszonym stanie zachowało się barokowe XVII w. wyposażenie wnętrza, na które składają się bogate sztukaterie, kominki, malowidła ścienne, drewniane posadzki.** Nawet wieża dachowa i tynki zewnętrzne są XVII w. oryginałem. Warownia była jedną z najsilniejszych siedzib zakonu joannitów na Pomorzu Zachodnim. Zamek zbudowany został w miejscu o wysokich walorach obronnych. Półwysep Jeziora Grodzkiego, na którym został wybudowany, z trzech stron otoczony był wodą, od zachodniej strony warownia od ładu oddzielona była 20 m szerokości fosą. Poza fosą zlokalizowane zostało rozległe podzamcze spełniające funkcje zaplecza folwarcznego. Podzamcze było również ufortyfikowane nawodnionym przekopem o szerokości 25 m oraz umocnieniami drewniano-ziemnymi. Założenie posadowione było na planie kwadratu o boku 50 m. Zamek wzniesiono z kamieni narzutowych w poziomie fundamentów i cokołu oraz cegieł. Mury obronne dochodziły do wysokości od 15 – 18 m. Strona północna zajęta była przez 2-kondygnacyjny, podpiwniczony budynek mieszkalny. Na jego piętrze mieściła się kaplica, zbrojownia i izby mieszkalne. W narożniku północno-zachodnim 31 m wieża. Jej przyziemie zajęte było przez głęboki loch więzienny. W kurtynie zachodniej brama główna na dziedziniec. W 1730 roku założenie zostało przebudowane i zyskało formy rezydencji myśliwskiej. Podczas prac rozebrano skrzydła północne i południowe. W miejscu domu mieszkalnego zbudowano trakt pałacowy z osiowo umieszczonym wejściem. Od zachodu utworzono parady dziedziniec zakończony niskim murem z bramą. W 1945 roku zabytek został zdewastowany. Obecnie znajduje się w rękach prywatnych. Od 1992 roku nie przeprowadzono żadnych prac zabezpieczających, co spowodowało zawalenie w 2008 roku najstarszego skrzydła pałacu. Od 2009 o uratowanie zamku walczy Stowarzyszenie Zamek Swobnica. **Zwiedzanie zamku z przewodnikiem.**

16:30 – 17:00 – Swobnica – Myślibórz – 25 km

17:00 – 18:00 - **Myślibórz**– obiad w **restauracji „Myśliborzanka” ul. Rynek Jana Pawła II 12**

Po obiedzie: zakwaterowanie części osób w **„Pensjonacie nad Jeziorem” przy ul. Marcinkowskiego 12**

18:10 – 18:20 – Myślibórz – Renice – 7 km

18:20 – zakwaterowanie pozostałych członków wycieczki w **hotelu „Auto – Port - Krokodyl” w Renicach**

6 czerwca 2024 roku - czwartek

7:40 – 8:40 - **śniadanie w obu miejscach zakwaterowania.**

Do godz. 8:40 - **członkowie wycieczki mieszkający w hotelu „Auto-Port – Krokodyl” w Renicach** - załadowują bagaż do autokaru

8:40 – 8:50 – Renice – Myślibórz – 7 km

O godz. 8:50 **członkowie wycieczki mieszkający w „Pensjonacie nad Jeziorem” przy ul. Marcinkowskiego 12** – załadowują bagaż do autokaru

9:00 – 10:00 (1 godz.) – **Myślibórz** – miasto powiatowe na Pojezierzu Myśliborskim, nad Jeziorem Myśliborskim, liczące 11 tys. mk. Od X w. – XIII w. należało do Wielkopolski. W wieku XIII w granicach Brandenburgii i włączone do Nowej Marchii, której był stolicą. Ok. 1260 roku w Myśliborzu mieli swój dwór obronny templariusze. Dał on początek dzisiejszemu miastu, założonemu w latach 1262-1270 przez margrabiów brandenburskich. Miasto tętniło życiem, odbywały się w nim zjazdy stanów, sądy, liczne jarmarki. Bito własną monetą, a na terenie Nowej Marchii obowiązywała myśliborska miara i waga. W 1271 roku miasto zdobyły wojska Bolesława Pobożnego, w 1433 roku miasto spalili husyci, w 1473 roku zdobył i zniszczył miasto książę zachodniopomorski Bogusław X. W XVI w. Myślibórz 2 razy objęty pożarami. Dotkliwe szkody przyniosły miastu wojny 30-letnia i 7-letnia. W okresie II wojny światowej zniszczone w 40%. Obecnie ośrodek

przemysłowo – usługowy i turystyczny. W mieście: **kolegiata p. w. św. Jana Chrzyciela** z fragmentami granitowymi z 2 połowy XIII w. W wieży portal renesansowy z 1585 roku. Wewnątrz ołtarz główny barokowy, drewniany bogato polichromowany, ufundowany w 1697 roku przez burmistrzów miasta, wykonany przez snycerza *Heinricha Bernharda Hattenkerela* z Morynia. W predelli „Ostatnia wieczerza”, dwie postacie po bokach symbolizują Stary i Nowy Testament. W retabulum scena ukrzyżowania z figurami ewangelistów. W zwieńczeniu „Zmartwychwstanie” i „Wniebowzięcie”. Organy – wykonane w latach 1843-48 przez C. A. Bucholza z Berlina. **Kościół i klasztor podominański** – w Myśliborzu istniał jedyny w Nowej Marchii klasztor dominikański. Obecnie siedziba lokalnych instytucji kultury. Kościół z 2-połowy XIII w. pełnił funkcję świątyni dworskiej margrabiego Albrechta III. W nim pochowane zostali dwaj jego synowie. Kościół zniszczony w 1433 roku, odbudowany w XV w. W latach 1539-93 pełnił rolę fary luterańskiej. W 1635 roku zawaliły się sklepienia 3 wschodnich przęseł kościoła, których nie odbudowano. W 1717 roku zawaliła się wieża naruszając sklepienie zachodnich przęseł. Tą część kościoła odbudowano w latach 1934-38, przy czym sklepienie zastąpiono stropami. Obecnie Myśliborski Ośrodek Kultury. **Kaplica św. Gertrudy** – gotycka z 2-połowy XV w. Początkowo należała do szpitala św. Gertrudy. Wewnątrz ołtarz z figurą św. Gertrudy. W 1933 roku wystawiono w niej trumny ze szczątkami 2 litewskich pilotów, uczestników przelotu Nowy Jork – Kowno. Zginęli w katastrofie pod Pszczelnikiem. Wydarzenie upamiętnia pomnik przed kaplicą. Obecnie kaplica to Ośrodek Edukacji Plastycznej. **Kapliczka jerozolimka** – ceglana zdobiona blendami. Wewnątrz kopia krzyża gotyckiego krucyfiksu. Stanowiła część Drogi Krzyżowej znajdującej się poza murami miasta. **Sanktuarium Miłosierdzia Bożego** z kościołem p. w. św. Krzyża z 1905 roku. W 1993 roku arcybiskup Marian Przykucki wprowadził do kościoła relikwie św. Faustyny Kowalskiej i ustanowił kościół Sanktuarium Miłosierdzia Bożego. Znajdujący się przy sanktuarium klasztor jest domem macierzystym Zgromadzenia Sióstr Jezusa Miłosierdnego, które przebywają w nim od 1947 roku. **Kaplica św. Ducha** – gotycka z 2-połowy XIV w. W XVI w. wykorzystywana jako odczarna i browar. W XVIII w. magazyn soli, w połowie XIX w. przerobiona na remizę strażacką. Obecnie **Muzeum Pojezierza Myśliborskiego przy ul. Bohaterów Warszawy 74** – z salą archeologii i salą etnografii – **zwiedzanie muzeum z jego kuratorem.**

10:00– 11:10 Myślibórz– Cedynia – 55 km

11:10 – 12:40 (1 godz. 30 min.) - **Cedynia** – miasto w powiecie gryfińskim, położone najbardziej na zachód Polski i na krańcu Pojezierza Myśliborskiego, na kilku wzniesieniach Wzgórz Krzykowskich dochodzących do 60 m n. p m. Liczące ok. 1,5 tys. mk. Na zachód od miasta rozciąga się szeroko polder, który powstał w XIX w. w wyniku regulacji Odry – zwany Żuławami Cedyńskimi o nieznacznej depresji 0,3 m p. p. m. Na terenie obecnego miasta już w od VII – VI w. p. n. e. istniało osiedle kultury łużyckiej. W okresie od IX – XII w. w miejscu osiedla istniał gród miejscowych Słowian strzegący przepraw przez Odrę. Ok. 960 gród opanowany został przez księcia Mieszka I i rozbudowany jako twierdza graniczna. Z tym grodem identyfikowana jest lokalizacja zwycięskiej bitwy stoczonej w 972 roku między księciem Mieszkiem I połowy XIV margrabią Hodonem. W okresie od XII – XIII w. Cedynia była siedziba kasztelanii. W 1252 roku gród zajęli Brandenburczycy i sprowadzili do niego misjonarzy. W okolicy wybudowanych zostało wiele klasztorów, w tym w 1266 roku klasztor cysterski. W 1299 roku Cedynia uzyskała prawa miejskie. Od 1373 – 1402 roku miasto we władaniu Korony Czeskiej. W 1402 roku zamiast Polsce Król Zygmunt Luksemburski sprzedał Nową Marchię z Cedynią zakonowi krzyżackiemu. W 1454 roku miasto sprzedane Brandenburgii. W 1701 Cedynia weszła w skład Prus. W XIX w. w mieście zbudowano cegielnię i browar. W 1972 roku – wybudowano na wzgórzu Czycbora pod Cedynią **Pomnik Polskiego Zwycięstwa nad Odrą**. W mieście: **kościół p. w. NMP** – z 2-giej poł. XIII w., gotycki, przebudowany pod koniec XIX w., **klasztor Cysterek** – na wzgórzu, ufundowany przed 1249 rokiem. Po reformacji w 1555 roku uległ kasacji. Ostatnie mniszki przebywały w nim w 1611 roku. Klasztor przekształcony w urząd elektora brandenburskiego. Po pożarze w 1699 roku przekształcony w majątek ziemski. W latach 1811-70 był zajazdem pocztowym. Spalony w 1945 roku. W latach 1997-2005 odbudowany przez prywatnego właściciela na hotel i restaurację. **Ratusz** z 1840 roku. **Ceglano – kamienna wieża widokowa** przy ul. Kościuszki. W 2020 roku poddana remontowi. Z wieży rozciąga się imponujący widok na dolinę Dolnej Odry, wzgórze w rejonie Bielinka, gdzie dolina rzeki ulega zwięźeniu. **Muzeum Regionalne** – na parterze kamienicy z połowy XIX w. przy pl. Wolności. Powstało w 1966 roku. W muzeum zabytki z wykopalisk archeologicznych na grodzisku, cmentarzystku oraz w okolicach Cedyni. **Zwiedzanie muzeum z jego kuratorem**

12:40 – 12:50 Cedynia – Markocin parking – 10 km

12:50 – 14:20 (1 godz. 30 min.) – **Rezerwat przyrody Bielinek** – o powierzchni 75 ha, istniejący od 1927 roku na terenie Cedyńskiego Parku Krajobrazowego. **Jest jednym z najcenniejszych rezerwatów na Pomorzu i w Polsce.** Na terenie rezerwatu 12 wąwozów – w tym: storczykowy, dolina akacjowa, wąwóz markociński, wiązowy, które rozcinają wysoczyznę morenową. Wśród zbiorowisk: murawy i zarośla kserotermiczne, ciepłolubne dąbrowy oraz łągi zboczowe i buczyny. Każdy element przyrody jest w rezerwacie Bielinek zaprezentowany przez gatunki bardzo rzadkie, a często w ogóle niespotykane na terenie naszego kraju. Wyjątkowy charakter rezerwat zawdzięcza obecności florystycznych „białych kruków”, takich jak: dąb omszony, nawrot czerwonooblękitny, szyplicz zielny, oman niemiecki czy wiśnie karłowate. Dąb omszony – popularny w Basenie Morza Śródziemnego, na terenie rezerwatu stanowi jedyne stanowisko tego gatunku w Polsce. Na jego tu obecność mają wpływ warunki termiczne, które panują na stoku o południowej ekspozycji, gdzie temperatura w lecie dochodzi do + 70°C. W rezerwacie znajduje się też dość bogata fauna z licznymi gatunkami owadów, w tym kozioroga dębosza, tygryzka paskowanego oraz zaleszczotka Larca Lata – żyjącego w próchnicy starych dębów. Występują tu też jaszczurki zwinka i zielona, dziki, sarny i borsuki. Z ptaków

można zobaczyć bielika, kanię rudą, sokoła wędrownego i dzięcioła czarnego. **Spacer po rezerwacie z leśnikiem z Leśnictwa Bielinek.**

14:20 – 14:45 Markocin parking – Zatoń Dolna – 17 km

14: 45 – 15:45 – **Zatoń Dolna** – obiad w „**Kawiarni u Beaty**” **Zatoń 15**

..

15:45– 17:00 (1 godz. 15 min.) – **Zatoń Dolna – wieś** w powiecie gryfińskim, w gminie Chojna, na zboczu Doliny Dolnej Odry, na północnym skraju Cedyńskiego Parku Krajobrazowego, urozmaiconym krajobrazowo mikroregionie Wzgórz Krzymowskich. We wsi barokowy kościół z 1711 roku z sygnaturką z pierwszej połowy XIX w. Największą atrakcją turystyczną okolic jest tzw. Park krajobrazowo - naturalistyczny „**Dolina Miłości**”. Jego historia w kształcie zbliżonym do obecnego i pod obecną nazwą zaczęła się wraz z osiedleniem się w 1827 roku w dobrach Krajnik Górny rodziny von Humbert. Kiedy w 1850 roku Carl Phillip von Humbert, starosta okręgu, wyjechał na długą podróż służbową, jego żona Anna Sophie przekształciła górzysty teren nad Odry w park. W bukowym lesie porastającym morenowe pagórki wytyczono ścieżki, posadzono ozdobne drzewa i krzewy. Po powrocie Carla Phillipa przy wejściu do parku zawisł transparent „Oto Dolina, którą Miłość Stworzyła”. Stopniowo zagospodarowywano coraz to nowe fragmenty lasu i park się rozrastał. Powstały stawy, na których postawiono posągi Apolla i Diany, tor saneczkowy i architektura parkowa. Dolina Miłości była popularna i chętnie odwiedzana przez okolicznych mieszkańców. Do odrzańskiego brzegu przybijały statki białej floty, a przybyli goście mogli zatrzymać się w restauracjach wybudowanych w Zatonii Dolnej przy drodze do Kraśnika Dolnego. W 1945 roku wojska nazistowskie wycofując się z obrony przyczółka mostowego Schwedt podpaliły zabudowania gospodarce i pałac rodziny von Humbert. Teren Doliny, który znalazł się w pasie przygranicznym, przez długi czas pozbawiony był gospodarza i popadł w zapomnienie. Pod koniec lat 70-tych wycięto część parkowego starodrzewu. W 2002 roku rozpoczął się proces jego rewitalizacji dzięki Federacji Zielonych „Gaja”, która przez 20 lat doprowadziła „Dolinę Miłości” do stanu obecnego oraz wysiłkiem szeregu instytucji i osób, które pracowały społecznie lub angażowały się ponad zwykle, urzędowe powinności. **Spacer po części „Doliny Miłości” – 1. Wzgórze Baszta** – punkt widokowy położony najbliżej Odry, **2. Stawy Adama i Ewy** – z barokowymi rzeźbami z piaskowca przedstawiającymi Apolla i Dianę, które później przemianowano na Adama i Ewę. Wyrzeźbione w XVIII w. przez mistrza *Glume* z Poczdamu, nadwornego rzeźbiarza króla pruskiego Fryderyka Wilhelma, zdobiły attykę pałacu w Schwedt. Obecnie w parku stoją kopie tych rzeźb wykonane przez *Monikę Szpender*, **3. Wzgórze pamięci** – punkt widokowy ze spektakularną panoramą Odry i jej zachodniego brzegu, potężny kamienny Stół Pokoleń z inskrypcją pierwszego wersu ówczesnego hymnu Niemiec, oraz kilkanaście kamieni pamiątkowych na których wyryto nazwiska niemieckojęzycznych wybitnych poetów, muzyków, polityków, teologów i wojskowych. **4. Dawny Folwark i Domek Szwajcarski** - Dolny Folwark był miejscem, gdzie kończyły się zazwyczaj wycieczki po „Dolinie Miłości”. W wybudowanym specjalnie w 1852 roku Domku Szwajcarskim odpoczywano i pito kawę. Zabudowania Dolnego Folwarku składały się z domu mieszkalnego, lodowni i budynków gospodarczych otoczonych ogrodami, sadem i polami. Prowadząca przez uprawne grunty droga była obsadzona brzoźami.

17:00 – 18:20 – Zatoń Dolna - Szczecin – 65 km

18:20 – zakwaterowanie w hotelu „**Focus**” w **Szczecinie przy ul. Małopolskiej 23**

7 czerwca 2024 roku - piątek

8:15 – 9:15 **śniadanie w hotelu „Focus” przy ul. Małopolskiej 23**

Szczecin – stolica województwa zachodniopomorskiego, położona na Pobrzeżu Szczecińskim, nad Odry i jeziorem Dąbie, licząca ok. 400 tys. mk. Uznawany za historyczną stolicę Pomorza Zachodniego i księstwa pomorskiego, później w granicach Szwecji, Brandenburgii, Prus i Niemiec. Miasto 5 pod względem powierzchni i 7 pod względem liczby mieszkańców w Polsce. Ośrodek turystyczny z dużą liczbą zabytków, centrum akademickie (5 uczelni publicznych i 5 uczelni niepublicznych) i kulturalne (opera i operetka, filharmonia, liczne teatry, muzea i ośrodki kultury), jest także siedzibą katolickiej metropolii i wspólnie z diecezją wrocławską – siedzibą diecezji prawosławnej. Dzięki nadgranicznemu położeniu i bliskości (ok. 100 km) Morza Bałtyckiego, dostępnego przez żeglowną Odry i Zalew Szczeciński, Szczecin stał się ośrodkiem gospodarczym regionu. Znajdują się tu port morski, stocznie remontowe, jachtowe oraz żegluga morskiej. Miasto otaczają 3 duże kompleksy leśne – puszcze: Wkrzańska od północy, Bukowa od południa oraz Goleniowska od wschodu. W VII – VI w. p. n. e. istniała na tym terenie osada z okresu kultury łużyckiej. Wzgórze Zamkowe jest zamieszkane nieprzerwanie od ok. 700 roku n. e., możliwe jednak, że ciągłość historii zasiedlenia tego miejsca sięga blisko 1850 lat. W 967 roku książę Mieszko I przyłączył Pomorze wraz ze Szczecinem do Polski. Do ok. 1007 roku znajdował się pod zwierzchnictwem Bolesława Chrobrego. W 1121 roku książę Bolesław Krzywousty ponownie przyłączył Szczecin do Polski, a książę Wacław I uznał polską zwierzchność. Założył dynastię Gryfitów, która panowała w Szczecinie przez 500 lat. W 1185 roku książę Bogusław I został lennikiem króla Danii Waldemara II Zwycięcy. W 1235 roku Księstwo Pomorskie stało się lennem cesarza i weszło w skład Świętego Cesarstwa Rzymskiego. Szczecin prawa miejskie uzyskał w 1243 roku i w tym samym wieku stał się miastem hanzeatyckim. W XIV w. książę Barnim III Wielki wybudował tzw. Kamienny Dom i kaplicę św. Ottona i zakończono budowę murów obronnych wokół miasta. W 1637 roku zmarł w Szczecinie Bogusław XIV, ostatni książę pomorski z dynastii Gryfitów. W 1654 roku Pomorze Zachodnie zostało podzielone – część Pomorza ze Szczecinem przypadła Szwecji. W 1713 roku miasto zajęte zostało przez Prusy. W latach 1724 – 40 wzniesiono wokół miasta nowe fortyfikacje. W 1848 roku Szczecin otrzymał połączenie kolejowe z Berlinem.

W 1939 roku utworzone zostało tzw. Wielkie Miasto Szczecin, istniejące do zakończenia II wojny światowej. Na tym terenie istniało ok. 100 obozów pracy przymusowej. Aliancje naloty zniszczyły ok. 70% zabudowy portu i 90% obiektów przemysłowych. W Szczecinie objętych ochroną prawną jest ok. 270 zabytków, a samo miasto znajduje się na Europejskim Szlaku Gotyku Ceglanego.

9:15 – 17:15 – zwiedzanie Szczecina z przewodnikiem. Spotkanie z przewodnikiem w holu hotelu „Focus”

- Wały Chrobrego
- Wzgórze Zamkowe
- Podzamcze
- Katedra św. Jakuba
- Plac Orła Białego
- Bramy Miejskie

11:30 – 12:30 - **zwiedzanie schronu pod dworcem kolejowym** – największego cywilnego schronu w Polsce z okresu II wojny światowej

- Plac Solidarności z Aniołem Wolności i Centrum Dialogu Przełomy
- Filharmonia Szczecińska
- Cmentarz Centralny
- Jasne Błonia

16:00 – 17:00 - **rejs statkiem po Odrze z przystani przy ul. Jana z Kolna 7 przy restauracji „Porto Grande”** – wzdłuż Wałów Chrobrego, pod mostem Trasy Zamkowej do Mostu Długiego, basenów portowych, kapitanatu Portu Szczecin, Basenów Wschodniego i Zachodniego, stoczni remontowej

17:15-18:15 – obiad w **restauracji „Spizarnia Szczecińska” przy Placu Hołdu Pruskiego 8**

Nocleg w **hotelu „Focus” przy ul. Małopolskiej 23**

8 czerwca 2024 roku - sobota

8⁰⁰ – 9⁰⁰ - **śniadanie w hotelu „Focus”** oraz przejście do autokaru i **zapakowanie bagażu**

9:00 – 9:55 Szczecin – Stargard – 43 km

9:55 – 12:00 (2 godz.) - **Stargard** – od 1950 -2015 Stargard Szczeciński. Miasto powiatowe na Równinie Pyrzycko – Stargardzkiej nad rzeką Iną, na wschód od jeziora Miedwie, na pograniczu Niziny Szczecińskiej i Pojezierza Pomorskiego, liczące poniżej 70 tys. mk. Najstarsze obok Szczecina miasto na Pomorzu. Prawa miejskie Stargard uzyskał w 1243 roku na prawie magdeburskim, a w 1292 na prawie lubeckim, korzystniejszym dla warstwy kupców i rzemieślników i stał się też członkiem związku hanzeatyckiego. Rozwojowi miasta sprzyjało położenie przy krzyżujących się szlakach handlowych prowadzących z Sanoka do Wolina i ze Szczecina do Kołobrzegu. Pod koniec XIII w. otoczono miasto murem obronnym. Rzeka Ina stała się ważną drogą komunikacyjną, którą barkami płynęło zboże i inne towary z ziemi pyrzyckiej i stargardzkiej do krajów zachodnich i nadbałtyckich. W okresie od 1668 – 1720 miasto było stolicą Pomorza Tylnego. Do 1945 roku Stargard należał do pruskiej prowincji Pomorze, w latach 1808-14 był nawet jej stolicą. W 1846 roku miasto uzyskało połączenia kolejowe ze Szczecinem i Berlinem, a nieco później również z Poznaniem i Koszalinem. W okresie II wojny światowej cała produkcja przemysłowa miasta została ukierunkowana na potrzeby wojny. Już w 1939 roku w mieście powstał duży obóz jeniecki tzw. Stalag IID. W 2003 roku zaczął działać Stargardzki Park Przemysłowy, w którym powstały i działają firmy o zasięgu globalnym. Na terenie Starego Miasta 22 zabytki o wielkiej wartości z uwagi na rangę artystyczną oraz z uwagi na to, że zachowały się w niewiele zmienionym stanie. **Kolegiata p.w. NMP Królowej Świata** – jeden z najcenniejszych zabytków Pomorza Zachodniego z XIII w., przebudowany w latach 1388-1500 w stylu gotyckim zgodnie z wizją *Heinricha Brunsberga*, najwyższy sklepiony kościół w Polsce i jedna z najznamienitszych świątyń gotyckich w zlewisku Morza Bałtyckiego. Wyposażono go w 50 ołtarzy, 8 dzwonów i 3 organy. Po pożarze w XVII w. odbudowywano go przez 25 lat i nadano mu wystrój barokowy. Regotyżowany w latach 1817-19 pod kierunkiem *K. Libenowa* oraz na przełomie XIX/XX w. pod kierunkiem *M. Denekego*. W wyniku II wojny światowej zniszczeniu uległy dachy i Wieża Północna oraz zdewastowane zostało wnętrze kościoła. Po wojnie przez wiele lat jego wnętrze przywracano do dawnego stanu. **Ratusz** – największy wśród średniowiecznych na Pomorzu Zachodnim, zbudowany w XIII w., przebudowany w XV w. Odbudowany w latach 1948-61. **Brama Pyrzycka** – uznawana za najpiękniejszą na Pomorzu, zbudowana pod koniec XIII w. **Brama Młyńska** – jedyna brama w Polsce i jedna z 2 na świecie znajdująca się nad korytem rzeki, zbudowana w XV w. **Brama Wałowa** – jedyna brama na Pomorzu, która gotyk łączy z renesansem. Na bramie jedyny na Pomorzu wykusz latrynowy. **Brama Świętojańska** – obecnie neogotycki tunel z końca XIX w., który miał stanowić podstawę dla monumentalnego pomnika Bismarcka. **Baszta Morze Czerwone** – najokazalsza i największa baszta miejska w Polsce, zbudowana na przełomie XV/XVI w., Ponadto Baszta Tkaczy, Baszta Jeńców i Baszta Białogłówka. Znajdujące się przy Baszcie Tkaczy, Prochowni oraz przy Baszcie Jeńców XV w. basteje są jedynymi tego typu budynkami zachowanymi na Pomorzu zbudowanymi w XVI w. **Zwiedzanie miasta z przewodnikiem.**

12:00 – 12:25 Stargard – Marianowo – 20 km

12:25 – 13:00 (35 min.) - **Marianowo** – wieś gminna w powiecie stargardzkim, nad Jeziorem Marianowskim. We wsi w trakcie karczowania w 1934 roku lasu dokonano odkrycia cmentarzyska ludności kultury jastorfskiej. Badania cmentarzyska kontynuowano po II wojnie światowej. Początki wsi sięgają XIII w. W 1249

roku Książę Barnim I ufundował tu klasztor cysterek nad strumieniem św. Marii. Po wprowadzeniu reformacji klasztor został przekształcony w dom pobytu dla pomorskich szlachcianek (wdów, sierot i panien). W domu tym przez 15 lat przebywała **Sydonia von Borck** (urodzona w Strzmielach w1548, zmarła w1620 w Szczecinie), córka hrabiego Ottona Borcka zmarłego w 1551 roku i Anny von Schwiecheld, obdarzona nieprzeciętną urodą i zdolnościami. Po śmierci ojca, jakiś czas mieszkała na dworze księcia Filipa I w Wołogoszczy i została dwórką księżnej Amelii saskiej. Przyjęła oświadczy syna księcia – Ernesta Ludwika. Do ślubu nie doszło, gdyż książę pod naciskiem rodziny wycofał się z obietnicy i w 1577 roku ożenił się z Zofią Jadwigą Brunszwicką. Sydonia wyjechała z Wołogoszczy, osiadła wraz z siostrą w Strzmielach pod opieką brata Ulricha, który na siostrach wymusił zrzeczenie się z praw majątkowych po rodzicach. Sydonia przez lata procesowała się o majątek. W 1604 roku na wniosek krewnych została przyjęta do klasztoru w Marianowie. W 1612 roku została oskarżona o czary – najpoważniejszym z zarzutów było oskarżenie o rzucenie klątwy na rodzinę książąt pomorskich Gryfitów. Po rozstaniu z Ernestem Ludwikiem miała powiedzieć, że nie minie 50 lat, jak ród księcia wyginie. Uznano to za przestępstwo polityczne, zwłaszcza w kontekście niewyjaśnionych zgonów kolejnych książąt. Ostatni – Bogusław XIV zmarł bezpotomnie w 1637 roku. W 1620 roku uznano ją za winną śmierci 9 osób i skazano na ścięcie mieczem. Wyrok wykonano 19 sierpnia za murami miejskimi, przy Bramie Młyńskiej w Szczecinie, a jej ciało spalono. Po śmierci stała się bohaterką poczytnych romansów i legend. Jest jedną z najbardziej popularnych postaci pomorskiej literatury i malarstwa. Przyjął się zwyczaj, że w rocznicę jej śmierci członkowie Szczecińskiego Towarzystwa Historycznego składają kwiaty w pobliżu miejsca jej stracenia.

Z dawnego klasztoru zachowało się zachodnie skrzydło wraz z niewielkim fragmentem dawnego budynku gospodarczego o częściowo XIV w. murach oraz **cegłany, gotycki kościół z 2-giej połowy XIII w. p. w. Niepokalanego Poczęcia NMP**, z wieżą dobudowaną w 1892 roku. Przypory wzmocniające jego mury pochodzą z XIX w. Wewnątrz – ołtarz główny – pentaptyk z XVI w, przemaalowywany w XVIII i XIX w. Początkowo tryptyk, w 1730 roku dodane zostały 2 skrzydła. W predelli obraz „Złożenie do Grobu” z 1546 roku dzieło *Gabriela Glockendona* - nadwornego malarza księcia Barnima XI. Artysta ten być może jest autorem całego ołtarza przed jego przekształceniem. Jedną z osób przedstawionych na obrazie jest córka księcia Barnima XI – Anna, późniejsza księżna Anhalt. Ambona – wykonana w 1726 roku przez stargardzkiego rzeźbiarza *Bartholome Frantza* w stylu barokowym, epitafium barokowe z drewna z końca XVII w - królewskiego radcy Jerzego Andrzeja von Thuna. Zabudowania klasztorne otoczone XVIII w. murem. W pobliżu rośnie dąb Sydonii – pomnik przyrody.

13:00 – 14:05 Marianowo – Przelewice – 52 km

14:05 - 16:05 (2 godz.) **Przelewice**—wieś gminna w powiecie pyrzyckim, nad Przelewicką Strugą. Od 1799 roku własność Augusta Heinricha Borgsted- urzędnika Pruskiego Ministerstwa Skarbu. Wybudował pałac i założył park angielski. Późniejsze dzieje pałacu i ogrodu związane z historią wielkiej miłości księcia Augusta Pruskiego (bratanka króla Fryderyka Wilhelma II) do Augusty Arënt (1801-1834) – od 1825 roku z tytułem szlacheckim jako Augusta von Prillwitz, córki berlińskiego kupca. Książę miał z nią 7 dzieci. Dobra przelewickie w 1843 roku, zgodnie z testamentem księcia przekazane zostały najstarszemu synowi Augusta z nieformalnego związku z Augustą – Augustowi Ferdynandowi. Ostatnim właścicielem wsi był Conrad von Borsig (1873-1945) współwłaściciel firmy August Borsig GmbH, członek Niemieckiego Towarzystwa Dendrologicznego, który na bazie istniejącego parku założył w 1923 roku ogród dendrologiczny. **Ogród Dendrologiczny** -jest perłą przyrodniczą Pomorza Zachodniego i jednym z najcenniejszych obiektów przyrodniczych w Polsce. Bogata kolekcja drzew i krzewów ze strefy klimatu umiarkowanego całego świata na powierzchni 30 ha. W granicach Ogrodu **pałac** wzniesiony w 1805 roku – najwybitniejszy na Pomorzu Zachodnim przykład rezydencji z 1-szej połowy XIX w., utrzymanej w formach palladiańskiego klasycyzmu. Autor projektu pochodził zapewne z kręgu berlińskiego architekta *Carla Gottharda Langhansa*. **Zwiedzanie Ogrodu Dendrologicznego z przewodnikiem w 2 grupach.**

16:05 – 16:30 – Przelewice – Barlinek – 19 km

16:30 – 17:30 - obiad w **Barlinku w restauracji „Przy Murze – Pizza & Burger” ul. Jeziorna 17B**

17:30 – 21:00 Barlinek – Poznań – 166 km

Miłych wrażeń i pięknej pogody życzy Urszula Winiecka